

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 194/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **BENETEL, s.r.o.**, Riadok 1914/58, Ružomberok, zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Horná 27, Banská Bystrica, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sfk/56/2023 z 9. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Sfk/56/2023 z 9. októbra 2025, ktorý navrhuje zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 5. apríla 2017 sťažovateľ požiadal Daňový úrad Žilina (ďalej len „žalovaný“) o vyplatenie úrokov podľa § 63 ods. 6 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) ako príslušenstva k daňovému preplatku vzniknutému zrušením platobných výmerov rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/2/2010 z 20. apríla 2010, a to od jeho prvej žiadosti o vrátenie daňového preplatku až do jeho vyplatenia, t. j. za obdobie od 1. mája 1999 do 23. septembra 2015. Žalovaný mu odpovedal listom zo 17. júla 2017 (ďalej len „preskúmané opatrenie“), v ktorom mu oznámil, že v jeho prípade k oneskorenému vráteniu preplatku nedošlo, a preto mu nárok na úrok za oneskorené vrátenie preplatku nevznikol. Taktiež konštatoval, že na ním podanú ďalšiu žiadosť zo 16. februára 2011 podľa § 35b ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. (doručenú žalovanému 21. februára 2011) mu bola zaslaná odpoveď z 18. marca 2011, z ktorej

obsahu vyplýva, že ani nárok na zaplatenie sankčného úroku za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky mu nevznikol.

3. Sťažovateľ podal správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia preskúmaného opatrenia ako nezákonného. V jej odôvodnení tvrdil, že už podanie daňového priznania je žiadosťou o vrátenie daňového preplatku, preto mu nárok na vrátenie daňového preplatku vznikol už 31. marca 1999 a tento mu mal byť vrátený najneskôr do 30. apríla 1999. Tvrdil, že žalovaný na jeho osobitnú opakovanú žiadosť o vrátenie preplatku zo 16. februára 2011 nereagoval, že mu zaslal ďalšie opakované žiadosti o vrátenie preplatku, no až na základe opakovanej žiadosti z 24. augusta 2015 mu boli peňažné prostriedky vrátené 23. septembra 2015.

4. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 31S/128/2017 z 13. júna 2018 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“) zrušil preskúmané opatrenie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd prvý rozsudok krajského súdu zrušil rozsudkom sp. zn. 4Sžfk/43/2018 z 2. apríla 2019 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 31S/39/2019 z 2. októbra 2019 (ďalej len „druhý rozsudok krajského súdu“) opäť zrušil preskúmané opatrenie a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4Sžfk/70/2019 zo 4. mája 2021 zrušil druhý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Krajský súd napokon rozsudkom sp. zn. 31S/87/2021 z 31. januára 2023 (ďalej len „tretí rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú. V odôvodnení konštatoval, že až po právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu z 20. apríla 2010 došlo k naplneniu definície preplatku, ale do tohto dátumu boli finančné prostriedky zadržované v súlade so zákonom. Žalovaný dotknutý preplatom vrátil sťažovateľovi 23. septembra 2015, t. j. v zákonnej lehote na jeho vrátenie, a to na základe jeho žiadosti z 24. augusta 2015. Z uvedeného dôvodu žalovanému ako správcovi dane nevznikla povinnosť rozhodnúť o priznaní úrokov zo sumy daňového preplatku a uhradiť ho. Aj podľa právnej úpravy účinnej do roku 2010 na vrátenie daňového preplatku bola potrebná žiadosť daňového subjektu, ktorú nemožno stotožniť s podaným daňovým priznaním na dani z príjmu právnických osôb za rok 1998.

6. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 písm. f) a g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ktorou namietal zmätočnosť a nepreskúmateľnosť tretieho rozsudku krajského súdu. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol (prvý výrok) a účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu tým, že:

a) Najvyšší správny súd ústavne neakceptovateľným spôsobom formalisticky redukoval rozsah súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného mimo jeho zákonných hraníc a relevantné právne normy daňového práva hmotného a procesného aplikoval tak, že tým poprel ich zmysel a účel.

b) Najvyšší správní soud nesprávně právně posúdil namietaný deň vzniku daňového preplatku, pretože nepoužil správny právny predpis. V správnej žalobe si sťažovateľ uplatnil dva osobitné nároky, a to sankčný úrok i úrok z omeškania, preto je arbitrárny záver kasačného súdu, že námietky sťažovateľa týkajúce sa nároku na sankčný úrok sú novotami v kasačnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, v ktorom sa tento súd nedostatočne vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti, rozporujúcimi aplikáciu predpisov daňového práva hmotného a procesného pri ustálení záveru o dni vzniku daňového preplatku ako v odpovedi na otázku uplatnenia sankčného úroku v správnej žalobe.

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je interpretované aj z perspektívy práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri interpretácii čl. 6 ods. 1 dohovoru do obsahu práva na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodit' limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejma nespravodlivosť.

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie a dospel k záveru, že najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a dostatočne odpovedal na námietky uplatnené sťažovateľom v kasačnej sťažnosti.

12. K námietkam o nesprávnom posúdení uplatnenia sankčného nároku podľa § 35b zákona č. 511/1992 Zb. sa najvyšší správny súd vyjadril v bodoch 38 a 39 napadnutého rozsudku a vyhodnotil ich ako neprípustné argumentačné novoty podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP, pričom poukázal na to, že sťažovateľ tento nárok neuplatnil ani v rámci správnej žaloby a ani v žiadosti, na ktorú reagovalo preskúmané opatrenie. Krajský súd bol pritom pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi a nemal prečo posudzovať prípadný ďalší nárok sťažovateľa (sankčný

nárok). Vychádzajúc z rovnakých dôvodov, kasačný súd považoval potom za nedôvodnú aj námietku neurčenia predmetu konania, podporiac svoju argumentáciu navyše o poukaz na identické závery najvyššieho súdu v rozsudku z 2. apríla 2019 (rozsudok, ktorým bol zrušený prvý rozsudok krajského súdu v tejto veci, pozn.). Uvedené závery kasačného súdu podľa ústavného súdu nemožno považovať za zjavne neopodstatnené alebo ústavne neakceptovateľné.

13. Vo svojej argumentácii sa sťažovateľ zamerlal na spochybnenie záveru súdov týkajúceho sa dňa vzniku daňového preplatku v dôsledku aplikácie nesprávneho znenia zákona č. 511/1992 Zb. Najvyšší správny súd sa k uvedenej argumentácii vyjadril v bodoch 41 až 43 napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa použitia nesprávneho znenia § 63 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. namiesto jeho znenia účinného do 2. apríla 2001, ktoré podľa sťažovateľa malo byť použité, kasačný súd uviedol, že táto vychádza z predstavy sťažovateľa, že jeho daňový nedoplatok vznikol už nezákonným dovyrubéním dane z príjmov právnickej osoby za rok 1998. Krajský súd však správne ustálil, že okamihom vzniku preplatku na dani je právoplatnosť rozsudku najvyššieho súdu z 20. apríla 2010, ktorým bol zrušený dodatočný platobný výmer z roku 2002. Vo vzťahu k námietkam spochybňujúcim súvisiaci záver o potrebe podania žiadosti o preplatok kasačný súd poukázal na to, že výklad poskytnutý krajským súdom zodpovedá záverom rozsudku veľkého senátu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 19SVs/2/2024 z 26. marca 2025. K argumentácii týkajúcej sa formy podanej žiadosti o vrátenie preplatku, ktorú nepredpisoval zákon, kasačný súd uviedol, že argumentácia sťažovateľa týkajúca sa osobne a ústne podaných žiadostí jeho konateľom taktiež predstavuje argumentačnú novotu podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP, ktorá nemohla byť vyhodnotená ako dôvodná. Uvedenú argumentáciu kasačný súd v závere doplnil aj poukazom na nekonzistentnosť tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k podanej žiadosti o vrátenie daňového preplatku podporenú poukazom na relevantné listinné dôkazy, ktorú vyhodnotil aj ako na necieliacu na konkrétne závery krajského súdu, a teda nedôvodnú. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že ani odôvodneniu súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci týkajúceho sa ustálenia vzniku uplatneného nároku nie je možné nič vyčítať.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že právne závery prijaté najvyšším správnym súdom nemožno považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal z materiálneho hľadiska odpovede na ním predloženú argumentáciu, pričom prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné a súladné s požiadavkami čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

15. Ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru ESLP týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31)]. Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľovi neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale rozhodovali o priznaní nároku

na vyplatenie úroku z omeškania pri vrátení daňového preplatku. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82). Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci, a preto túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. II. ÚS 245/2018, II. ÚS 181/2017).

16. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd už len dodáva, že ho nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľom garantovalo právo na úspech v konaní či zaručovalo rozhodnutie zodpovedajúce ich predstavám. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov. Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre konštatoval, že nesúhlas sťažovateľa so závermi či s názormi konajúcich súdov nemôže sám osebe zakladať dôvodnosť ústavnej sťažnosti (napr. IV. ÚS 233/2020).

17. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu